

Original Research

Relationship between Attitude toward Physical Education Course and Participation in School Sports Events Among Iraqi Kurdistan Students

Mohammad Saeid Kiani^{1*}, Kivan Shabanmoghadam², Leila Nazari³, Nabil Mosa⁴

1. Estudiante de Doctorado en Gestión Deportiva, Rama Kermanshah, Universidad Islámica Azad, Kermanshah, Irán
2. Miembro de la facultad de la Universidad Razi de Kermanshah, Departamento de Gestión Deportiva, Kermanshah, Irán
3. Master en Gestión Deportiva, Universidad Razi de Kermanshah, Departamento de Gestión Deportiva, Kermanshah, Irán
4. Master of Sport Management, Universidad Razi de Kermanshah, Departamento de Gestión Deportiva, Kermanshah, Irán

Received: 2019/09/30 Revised: 2019/11/10 Accepted: 2019/12/21

Abstract

Introduction & Purpose: The aim of this study was to investigate the attitudes of high school students in the Kurdistan Region of Kurdistan regarding their education and their participation in school sports events.

Methodology: The statistical population of this study was all students of middle school and high school in the Kurdistan region of Iraqi Kurdistan. For cluster random sampling, sampling was used. The sample consisted of 826 people, of which 389 were boys and 437 were girl. A researcher-made three-part questionnaire was used to collect data. For analyzing the data, descriptive and inferential statistics (Kolmogorov Smirnov, Khyndo, Pearson correlation coefficient, analysis of variance and Tukey post hoc test) were used.

Results: The results of the research showed that there is a relationship between participation in sporting events with the attitude toward physical education, but between the amount of skill in sports activities as well as between the interest in sports activities and attitudes toward the training course Students did not have a meaningful relationship.

Conclusion: Finally, there was a significant correlation between the amount of exercise outside the school and the attitude toward the education, and the group that exercised daily exercise outside the school had a better attitude toward the lesson than the non-practitioner group They had no education

Keywords: Attitude, Students, Education, Participation, Sport Events

Citation: Kiani Mohammad Saeid, Shabanmoghadam Kivan, Nazari Leila, Mosa Nabil, Relationship between Attitude toward Physical Education Course and Participation in School Sports Events Among Iraqi Kurdistan Students, Journal of Motor and Behavioral Sciences, Volume 2, Number 4, Winter 2019, Pages 272-282.

* **Corresponding Author:** M.S. Kiani, Estudiante de Doctorado en Gestión Deportiva, Rama Kermanshah, Universidad Islámica Azad, Kermanshah, Irán

Email: Mohammadsaeidkiani@gmail.com

رابطه نگرش نسبت به درس تربیت بدنی با مشارکت در رویدادهای ورزشی مدارس در میان دانش آموزان اقلیم کردستان عراق

محمد سعید کیانی^{۱*}، کیوان شعبانی مقدم^۲، لیلا نظری^۳، نبیل موسی^۴

۱. دانشجوی دکتری مدیریت ورزشی، واحد کرمانشاه، دانشگاه آزاد اسلامی، کرمانشاه، ایران

۲. عضو هیئت علمی دانشگاه رازی کرمانشاه، گروه مدیریت ورزشی، کرمانشاه، ایران

۳. کارشناس ارشد مدیریت ورزشی، دانشگاه رازی کرمانشاه، گروه مدیریت ورزشی، کرمانشاه، ایران

۴. کارشناس ارشد مدیریت ورزشی، دانشگاه رازی کرمانشاه، گروه مدیریت ورزشی، کرمانشاه، ایران

دریافت مقاله: ۹۸/۰۷/۰۸ بازنگری مقاله: ۹۸/۰۸/۱۹ پذیرش مقاله: ۹۸/۰۹/۳۰

چکیده

مقدمه و هدف: هدف از انجام این تحقیق، بررسی نگرش دانش آموزان مقاطع راهنمایی و دبیرستان اقلیم کردستان عراق نسبت به درس تربیت بدنی و نرخ مشارکت آنها در رویدادهای ورزشی مدارس بود.

روش شناسی: جامعه آماری پژوهش حاضر را کلیه دانش آموزان راهنمایی و دبیرستان اقلیم کردستان عراق تشکیل می داد و برای نمونه گیری از روش نمونه گیری تصادفی خوشه ای استفاده شد. نمونه مورد بررسی شامل ۸۲۶ نفر بود که از این تعداد ۳۸۹ نفر پسر و ۴۳۷ نفر دختر بودند. از یک پرسشنامه محقق ساخته سه بخشی برای گردآوری داده ها استفاده شد. برای تجزیه و تحلیل داده ها، از آمار توصیفی و استنباطی (کلموگروف اسمیرنوف، خی دو، ضریب همبستگی پیرسون، آنالیز واریانس و آزمون تعقیبی توکی) استفاده شد.

نتایج: نتایج تحقیق نشان داد که بین مشارکت در رویدادهای ورزشی با نگرش به درس تربیت بدنی رابطه وجود دارد، ولی بین میزان مهارت در فعالیت های ورزشی و همچنین، بین علاقه مندی به فعالیت های ورزشی و نگرش به درس تربیت بدنی در دانش آموزان رابطه معناداری وجود نداشت.

نتیجه گیری: در نهایت، بین میزان تمرین ورزشی در خارج از مدرسه و نگرش به درس تربیت بدنی، همبستگی معناداری مشاهده شد و گروهی که به شکل روزانه در خارج از مدرسه تمرین ورزشی داشت، نسبت به گروهی که تمرین نداشتند، نگرش مناسب تری به درس تربیت بدنی داشتند.

واژگان کلیدی: نگرش، دانش آموزان، تربیت بدنی، مشارکت، رویدادهای ورزشی

ارجاع: کیانی محمد سعید، شعبانی مقدم کیوان، نظری لیلا، موسی نبیل، رابطه نگرش نسبت به درس تربیت بدنی با مشارکت در رویدادهای ورزشی مدارس در میان دانش آموزان اقلیم کردستان عراق، مجله علوم حرکتی و رفتاری، دوره دوم، شماره ۴، زمستان ۱۳۹۸، صفحات ۲۸۲-۲۷۲.

نویسنده مسئول: محمد سعید کیانی، دانشجوی دکتری مدیریت ورزشی، واحد کرمانشاه، دانشگاه آزاد اسلامی، کرمانشاه، ایران.

آدرس الکترونیکی: Mohammadsaeidkiani@gmail.com

مقدمه

اهمیت ارائه به موقع و صحیح تربیت بدنی برای کودکان و نوجوانان باید به خوبی ادراک شود و دغدغه کسانی باشد که در خصوص برنامه‌های آموزشی تصمیم‌گیری می‌نمایند، چرا که فعالیت بدنی مناسب یکی از اجزای اصلی سبک زندگی سالم است. فعالیت بدنی مداوم، روش خوبی برای دستیابی به منافع مربوط به سلامت، به شکل مستقیم یا غیرمستقیم است و از عوارض جانبی زیادی از قبیل فشار خون بالا، کلسترول بالا، چربی و استرس پیش‌گیری می‌کند (سازمان جهانی سلامت^۱، ۲۰۰۳). شیوع چاقی در کودکان و نوجوانان در دهه‌های اخیر به شکل چشمگیری افزایش یافته است (کورت^۲، ۲۰۱۰). به‌ویژه آن‌که تحقیقات مختلف، این چاقی را به‌طور عمده ناشی از کاهش فعالیت بدنی می‌دانند (سالیس^۳ و همکاران، ۲۰۱۲). تحقیقات مختلف نشان داده‌اند که در مقایسه با نوجوانان با وزن طبیعی، نوجوانان چاق از فقدان آمادگی جسمانی کافی رنج می‌برند (بوس، ۲۰۰۷) که ناشی از سطوح پایین‌تر فعالیت بدنی در بین آنها می‌باشد (خیمنز-پاون^۴ و همکاران، ۲۰۱۰). رابرتز^۵ و همکاران (۲۰۰۴) بیان داشتند که در سال‌های اخیر، نگرانی فزاینده‌ای درباره بحران سلامت به شکل چاقی فراگیر در بین افراد جوان به وجود آمده است. آنها اظهار داشتند که یکی از دلایل اصلی اپیدمی چاقی، کاهش مشارکت کودکان در ورزش و فعالیت بدنی می‌باشد. مکزی^۶ (۲۰۰۷) بیان داشت که زندگی غیرفعال، یک نگرانی بزرگ در رابطه با سلامت در سراسر جهان است. بر این اساس در مدارس، تربیت بدنی مؤلفه مهمی برای برنامه‌های جامع سلامت مدارس است.

دو هدف عمده برنامه‌های آموزشی تربیت بدنی عبارتند از: (۱) کسب و (۲) حفظ سبک زندگی فعال. البته اهداف دیگری را می‌توان برای آن منظور داشت، ولی به دلیل کمبود زمان اختصاصی و نیز تجهیزات و امکانات لازم، دستیابی به آنها به‌سادگی امکان‌پذیر نیست. تربیت بدنی مرتبط با سلامت، بر توسعه فعالیت بدنی در سراسر دوره زندگی تأکید می‌کند که فرآیندی پیوسته است و منحصر به موارد خاصی چون آمادگی جسمانی نمی‌باشد. افزون بر این،

تربیت بدنی مرتبط به سلامت منجر به سلامت عمومی می‌شود که مفهومی بسیار بزرگ‌تر از خود تربیت بدنی است. تربیت بدنی مرتبط با سلامت موارد بسیاری از جمله: تمرینات آمادگی، تمرینات رفتاری و آموزش مهارت‌ها را در بر می‌گیرد. در تلاش برای بیان و پیشگیری از مشکلات مربوط به سلامت، روانشناسان و متخصصان ورزش برای شناسایی عوامل زیرین و نگرش‌های تشکیل‌دهنده چنین رفتاری تلاش می‌کنند. نگرش‌ها را می‌توان بصورت تمایلات ارزشی افراد براساس تأیید یا عدم تأیید یک پدیده اجتماعی تعریف کرد (ایگلی و چالیکن^۷، ۱۹۹۸). نگرش‌ها می‌توانند دارای سه بعد باشند: بعد شناختی (عقاید)، بعد نفسانی (احساسات) و بعد رفتاری (اعمال). براساس نظر ایگلی و چالیکن، نگرش‌های رفتاری شامل هر دو بعد تمایل به اقدام رفتار آشکار هستند. تحقیقات نشان می‌دهند که در دانش‌آموزان دارای وزن اضافی و چاق، نگرش متفاوتی نسبت به تربیت بدنی وجود دارد (دفورچی^۸ و همکاران، ۲۰۰۶). در نتیجه این دانش‌آموزان در خلال ساعات تربیت بدنی بیشتر تمایل دارند که نگرش‌های منفی نسبت به فعالیت بدنی داشته باشند (استورچ^۹ و همکاران، ۲۰۰۷).

تحقیقات زیادی به بررسی منافع کلاس‌های تربیت بدنی بر ابعاد اجتماعی، فیزیولوژیک و روانی پرداخته‌اند. تربیت بدنی اغلب بازی انگاشته می‌شود. براساس تحقیق فیستر و ریگ^{۱۰} (۲۰۰۶) در بسیاری از کشورهای جهان رسانه‌های جمعی بر افزایش چاقی در بین کودکان و نوجوانان صحنه گذاشته‌اند. با توجه به سطح ارتباط بین آمادگی جسمانی با انجام ورزش درمی‌یابیم که کیفیت کلاس‌های تربیت بدنی اهمیت زیادی دارد. کلاس‌های تربیت بدنی منابع خوبی برای افزایش فعالیت بدنی دانش‌آموزان و نیل به میزان توصیه‌شده فعالیت هستند (پیت^{۱۱} و همکاران، ۲۰۰۶). مسئولان مدارس باید اطمینان حاصل کنند که تمام دانش‌آموزان در زمان حضور در مدرسه دست‌کم ۳۰ دقیقه یا بیشتر فعالیت بدنی متوسط تا شدید دارند. بخش زیادی از این فعالیت را می‌توان در زنگ‌های تفریح انجام داد (ریدگرز^{۱۲} و همکاران، ۲۰۰۶). تشکیل کلاس‌ها در فضاهای آزاد (نه لزوماً چمن)، نصب تجهیزات ورزشی (مانند میله

7. Eagly & Chaiken
8. Deforche
9. Storch
10. Fister and Reeg
11. Piteh et al
12. Ridgers

1. WHO
2. Kurth
3. Sallis
4. Jiménez-Pavón
5. Roberts
6. Thomas L. McKenzie

محمد سعید کیانی، کیوان شعبانی مقدم، لیلا نظری، نبیل موسی

بارفیکس و حلقه بسکتبال)، قرار دادن تعدادی توپ در زنگ‌های تفریح به کودکان و درعین حال، نظارت معلمان می‌تواند شرایط بسیار خوبی را برای فعالیت کودکان و نوجوانان فراهم آورد (ویلنبرگ و همکاران^۱، ۲۰۰۹). اکثر پژوهشگران بر این باورند ایجاد انگیزه می‌تواند مشارکت ورزشی دانش آموزان را افزایش دهد. میتوان با استفاده از برگزاری رویدادهای ورزشی انگیزه های دانش آموزان را افزایش داد (میشل^۲، ۲۰۱۵). محیط مدرسه همواره از رفتارهای سالم پشتیبانی میکند و ایجاد محیط و فضایی با انگیزه در آموزش تربیت بدنی میتواند باعث انگیزه مضاعفی در دانش آموزان برای تحرک گردد (مورتون^۳، ۲۰۱۶). افرادی که به طور مرتب ورزش میکنند و در رویدادهای ورزشی شرکت دارند از سطح نگرش بالایی نسبت به تربیت بدنی برخوردارند. باید به این افراد دانش و رویدادهایی را تدارک دید که تحرک دانش آموزان را در سطح بالایی تثبیت کرد (یانیک^۴، ۲۰۱۸).

به طور کلی تحقیقات در خصوص دانش آموزانی که در کلاس‌های خارج از مدرسه شرکت می‌کنند، تأثیر مثبت (یا حداقل هیچ تأثیری) را نشان داده‌اند و هیچ‌گونه تأثیر منفی برای این کلاس‌ها گزارش نشده است. به طور کلی شواهد نشان می‌دهند که مشارکت در تیم‌های ورزشی مدارس برای دانش آموزان راهنمایی، تأثیر مثبتی بر موفقیت تحصیلی داشته است، ولی برخی تحقیقات هم هیچ‌گونه ارتباطی را گزارش نکرده‌اند (فاکس^۵ و همکاران، ۲۰۱۰؛ استفنز و شابن^۶، ۲۰۰۲). اما اغلب محققان بر این عقیده تأکید دارند که دانش آموزانی که مشارکت بیشتری در فعالیت‌های بدنی دارند احتمال بیشتری دارد که در آینده هم فعال باشند، از این رو آگاهی از نگرش دانش آموزان در خصوص درس تربیت بدنی ضروریست. دانستن نگرش دانش آموزان در خصوص تربیت بدنی این امکان را می‌دهد که بدانیم آیا آنها بعداً در فرآیند آموزشی به طور مشتاقانه حضور خواهند یافت و در فعالیت‌های ورزشی و کلاس‌های درسی مشارکت فعال دارند یا خیر. این موضوع به دانش آموزان کمک می‌کند تا مهارت‌های شناختی و حرکتی مناسبی را نیز از طریق کلاس‌های تربیت بدنی بیاموزند. همچنین اطلاع از نگرش دانش آموزان به تربیت بدنی می‌تواند به مسئولین در طراحی تجهیزات مدارس، ساختن زمین‌های

ورزشی، به روزسازی برنامه درسی تربیت بدنی و تعیین اهدافی برای دستیابی بهتر به نیازهای دانش آموزان کمک کند.

روش شناسی

روش این تحقیق توصیفی-پیمایشی است که در دسته تحقیقات کاربردی قرار می‌گیرد و به شکل میدانی انجام می‌شود. محدوده مکانی انجام این تحقیق، شامل اقلیم کردستان عراق می‌باشد. تعداد استان‌های اقلیم پنج استان می‌باشد که شامل اربیل، دهوک، سلیمانیه، حلبچه و گرمیان می‌شوند. هر استان دارای یک اداره آموزش و پرورش می‌باشد که در مرکز استان واقع شده است و مدارس زیر نظر آن مشغول فعالیت هستند. بنابراین، جامعه آماری پژوهش حاضر را کلیه دانش آموزان راهنمایی و دبیرستان اقلیم کردستان عراق تشکیل می‌دهند. برای نمونه‌گیری از روش نمونه-گیری تصادفی (خوشه‌ای) استفاده شد. در ابتدا کل منطقه جغرافیایی اقلیم کردستان انتخاب و سپس سه مرکز استان خانقین، سلیمانیه و کلاز بشکل تصادفی انتخاب و از میان آنها، ۱۷ مدرسه در مقاطع راهنمایی و دبیرستان برگزیده شده و پرسشنامه‌ها در میان دانش آموزان توزیع شدند. نمونه تحقیق شامل ۸۲۶ نفر بود که از این تعداد ۳۸۹ نفر پسر و ۴۳۷ نفر دختر بودند و اطلاعات مربوط به آنها شکل داوطلبانه جمع‌آوری گردید.

در این تحقیق، جمع‌آوری اطلاعات از دو طریق انجام یافته است: نخست، روش کتابخانه‌ای و دوم، روش میدانی؛ که در این بخش اطلاعات به وسیله پرسش‌نامه از افراد نمونه جمع‌آوری گردید و سپس به آزمون فرضیه‌ها و تحلیل نتایج پرداخته شد. در این پژوهش، پرسشنامه‌ای محقق ساخته که بر اساس طیف پنج امتیازی لیکرت مشخص شده در اختیار پاسخ‌دهندگان قرار گرفت. این پیمایش شامل سه بخش است؛ بخش اول، اطلاعات جمعیت-شناختی شامل زیر مؤلفه‌هایی مانند داشتن مجموعه ورزشی، سطح مدرسه و تمرین خارج از مدرسه را به دست داد. بخش دوم شامل سه پرسش (همراه با سه سطح برای هر پرسش) در مورد فعالیت بود. بخش سوم حاوی ۳۳ سؤال (بررسی ۷ مورد به طور جداگانه به عنوان موارد شخصی، ۱۲ مورد بررسی نگرش نسبت به معلمان، ۱۰ مورد نگرش نسبت به برنامه درسی و ۴ مورد نگرش نسبت به اماکن و

6. Yanik
5. Fox
6. Stephens and Schaben

1. Willenberg et al
4. Mitshell
5. Morton

رابطه نگرش نسبت به درس تربیت بدنی با مشارکت در رویدادهای...
 تجهیزات) بود که برای جمع‌آوری اطلاعات از دانش‌آموزان درباره
 مورد تجربه تربیت بدنی آنها سؤال شد. داده‌ها از بین دانش‌آموزان
 راهنمایی و دبیرستانی از طریق پاسخ دادن به پرسش‌نامه به دست
 آمد. همه پیمایش‌ها زیر نظر پژوهشگر و توسط مداد و کاغذ انجام
 گرفت.

برای بررسی رابطه بین خرده مقیاس‌های نگرش به درس تربیت-
 بدنی (بخش سوم پرسش‌نامه) از ضریب همبستگی پیرسون استفاده
 شد که نتایج آن در جدول ۱ آمده است.

جدول ۱. ضرایب همبستگی برای همه خرده مقیاس‌ها

خرده مقیاس‌ها	رضایت شخصی	نگرش به معلم	برنامه درسی	تسهیلات	نمره کل
رضایت شخصی	۱	۰/۴۵	۰/۵۰	۰/۵۰	۰/۶۷
نگرش به معلم	۰/۴۵	۱	۰/۷۵	۰/۵۰	۰/۹۱
نگرش به برنامه درسی	۰/۵۰	۰/۷۵	۱	۰/۵۱	۰/۹۰
نگرش به تسهیلات و تجهیزات	۰/۵۰	۰/۵۰	۰/۵۱	۱	۰/۷۰
نمره کل	۰/۶۷	۰/۹۱	۰/۹۰	۰/۷۰	۱

* معناداری در سطح (۰/۰۱) میباشد

برای بررسی پایایی پرسش‌نامه از آلفای کرونباخ استفاده شد که نتایج آن در جدول ۲ آمده است.

جدول ۲. نتایج آلفای کرونباخ خرده مقیاس‌ها

خرده مقیاس‌ها	آلفای کرونباخ
رضایت شخصی	۰/۷۸
نگرش به معلم	۰/۹۱
نگرش به برنامه درسی	۰/۸۶
نگرش به تسهیلات و تجهیزات	۰/۷۸
نمره کل	۰/۹۳

نتایج

سن آزمودنی‌ها بین محدوده ۱۲ تا ۲۰ سال قرار داشت و میانگین سنی آنان ۱۵/۱۴ با انحراف استاندارد ۲/۷۸ بود. نمونه مورد بررسی شامل ۸۲۶ نفر بود که از این تعداد ۳۸۹ نفر پسر و ۴۳۷ نفر دختر بودند، همچنین از نمونه مورد بررسی ۳۸۴ نفر در دوره راهنمایی تحصیل می‌کردند و ۴۴۲ نفر در دوره دبیرستان مشغول به تحصیل بودند. در ۸۴/۵ درصد، در مدارس سالن ورزشی وجود داشت و در ۱۵/۵ درصد در مدرسه سالن ورزشی وجود نداشت. به علاوه، در نمونه مورد بررسی ۲۰ درصد به شکل روزانه در خارج از مدرسه تمرین تربیت بدنی داشتند و ۹۸ نفر نیز به شکل ماهانه به انجام این فعالیت‌ها می‌پرداختند؛ اما ۴۵/۶ درصد دانش‌آموزان هیچ‌گونه فعالیت ورزشی در خارج از مدرسه نداشتند.

از آمار توصیفی برای بررسی میانگین، انحراف معیار، طبقه‌بندی داده‌ها و غیره استفاده گردید. در ابتدا، برای آگاهی از میزان نرمال بودن داده‌ها از آزمون کولموگروف-اسمیرنوف استفاده شد. در ادامه و پس از نرمال بودن داده‌ها؛ از آمار پارامتریک برای بررسی نمونه مورد مطالعه استفاده شد. متغیرهای مرتبط با نگرش از طریق پرسش‌نامه‌ای درخصوص رضایت شخصی از کلاس‌های تربیت-بدنی، نگرش نسبت به معلمان تربیت بدنی، نگرش به برنامه درسی و نگرش نسبت به اماکن و تجهیزات اندازه‌گیری شد. با توجه به هدف پژوهش، برای تحلیل داده‌ها و به منظور بررسی فرضیه‌ها؛ از آزمون‌های آماری خی دو، ضریب همبستگی پیرسون و تحلیل واریانس استفاده شد. تحلیل داده‌های پژوهش با استفاده از نرم افزار «اس. پی. اس. اس» (نسخه ۱۹) انجام گرفت.

1. SPSS

یافته‌های پژوهش نشان می‌دهد که در بین رشته‌های ورزشی نرخ مشارکت در فوتبال از بقیه بیشتر بود، به گونه‌ای که ۲۷۳ نفر یعنی ۳۳/۱ درصد اغلب در حین کلاس تربیت‌بدنی در فوتبال مشارکت داشتند. والیبال از این جهت در رتبه دوم قرار داشت، بدین شکل که ۱۲۴ نفر اغلب در این فعالیت مشارکت داشتند. اما رشته جودو دارای کمترین نرخ مشارکت بود.

نتایج نشان می‌دهد که در بین فعالیت‌های ورزشی مورد بررسی، بیشترین مهارت به فوتبال اختصاص داشت، بدین شکل که ۲۶۰ نفر یعنی ۳۱/۵ درصد در فوتبال دارای مهارت بالا بودند، دوچرخه‌سواری با ۱۷۲ نفر دارای مهارت بالا در رتبه دوم قرار داشت، پس از آن

والیبال با ۱۵۲ نفر در رتبه سوم قرار گرفت و در رشته جودو کمترین مهارت وجود داشت.

از جهت علاقه‌مندی نیز فوتبال در رتبه اول قرار داشت؛ ۳۹۳ نفر (۴۷/۶ درصد) بیان کردند که به رشته فوتبال بسیار علاقه‌مند هستند، پس از آن والیبال قرار داشت که ۲۲۹ نفر (۲۷/۷ درصد) اظهار کردند به این رشته بسیار علاقه‌مند هستند و دوچرخه‌سواری با ۲۰۷ نفر در رتبه سوم قرار گرفت. رشته جودو در بین نمونه مورد بررسی کمترین میزان علاقه‌مندی را به خود اختصاص داد.

در جدول ۳، میانگین و انحراف استاندارد مؤلفه‌های نگرش به درس تربیت‌بدنی در نمونه مورد بررسی آمده است.

جدول ۳. میانگین و انحراف استاندارد مؤلفه‌های نگرش به درس تربیت‌بدنی

متغیر	حداقل	حداکثر	میانگین	انحراف استاندارد
رضایت شخصی	۷	۳۵	۲۳/۳۱	۴/۲۸
نگرش به معلم	۱۲	۶۰	۴۶/۳۹	۱۰/۷۶
نگرش به برنامه درسی	۱۰	۵۰	۳۷/۸۸	۸/۰۹
تسهیلات و تجهیزات	۴	۲۰	۱۲/۶۵	۴/۲۰
نمره کل	۳۳	۱۶۵	۱۱۹/۷۸	۲۲/۹۵

در جدول ۴، مقایسه نگرش به درس تربیت‌بدنی در دو دوره تحصیلی مورد بررسی آمده است.

جدول ۴. مقایسه نگرش به درس تربیت‌بدنی در دو دوره تحصیلی مورد بررسی

متغیر	دوره تحصیلی	میانگین	انحراف استاندارد	آماره	معناداری	اندازه اثر
رضایت شخصی	راهنمایی	۲۴/۰۹	۴/۲۵	۲۱/۰۷	۰/۰۰۱	۰/۰۳
	دبیرستان	۲۲/۶۷	۴/۲۱			
نگرش به معلم	راهنمایی	۴۹/۰۴	۹/۲۹	۴۵/۵۲	۰/۰۰۱	۰/۰۶
	دبیرستان	۴۳/۸۹	۱۱/۲۵			
نگرش به برنامه درسی	راهنمایی	۳۹/۹۱	۷/۴۸	۴۰/۷۰	۰/۰۰۱	۰/۰۵
	دبیرستان	۳۶/۲۱	۸/۲۸			
تسهیلات و تجهیزات	راهنمایی	۱۳/۹۳	۳/۸۱	۶۴/۳۳	۰/۰۰۱	۰/۰۸
	دبیرستان	۱۱/۵۷	۴/۲۰			
نمره کل نگرش	راهنمایی	۱۲۶/۹۷	۲۰/۰۷	۶۱/۳۱	۰/۰۰۱	۰/۰۷
	دبیرستان	۱۱۴/۳۴	۲۳/۵۱			

در حالت کلی نتایج نشان می‌دهد که در نگرش به درس تربیت‌بدنی بین دانش‌آموزان دوره راهنمایی و دبیرستان تفاوت معناداری وجود دارد ($F=۶۱/۳۱$ و $P<۰/۰۰۱$)، در دوره راهنمایی میانگین نگرش به درس تربیت‌بدنی ۱۲۶/۹۷ و در دوره دبیرستان ۱۱۴/۳۴

است، یعنی نگرش به درس تربیت‌بدنی در دانش‌آموزان راهنمایی از دانش‌آموزان دوره دبیرستان بیشتر است. اندازه اثر در این مؤلفه ۰/۰۷ است که خیلی کم است. در جدول ۵، مقایسه نگرش به درس تربیت‌بدنی در دو گروه دانش‌آموزان دختر و پسر آمده است.

جدول ۵. مقایسه نگرش به درس تربیت‌بدنی در دو گروه دانش‌آموزان دختر و پسر

متغیر	جنس	میانگین	انحراف استاندارد	آماره	معناداری	اندازه اثر
رضایت شخصی	پسر	۲۳/۳۱	۴/۶۴	۰/۰۵	۰/۸۳	۰/۰۰۱
	دختر	۲۳/۲۵	۳/۹۳			
نگرش به معلم	پسر	۴۴/۹۹	۱۱/۳۵	۷/۷۷	۰/۰۰۵	۰/۰۰۱
	دختر	۴۷/۱۵	۱۰/۰۷			
نگرش به برنامه درسی	پسر	۳۷	۸/۶۹	۶/۹۹	۰/۰۰۸	۰/۰۰۹
	دختر	۳۸/۵۵	۷/۵۴			
تسهیلات و تجهیزات	پسر	۱۲/۳۳	۴/۵۰	۲/۵۲	۰/۱۱	۰/۰۰۳
	دختر	۱۲/۸۲	۳/۸۹			
نمره کل نگرش	پسر	۱۱۷/۶۴	۲۴/۸۲	۶/۲۲	۰/۰۰۱	۰/۰۰۸
	دختر	۱۲۱/۷۷	۲۰/۹۱			

تربیت‌بدنی در دانش‌آموزان دختر از دانش‌آموزان پسر بیشتر است. اندازه اثر در این مؤلفه ۰/۰۰۸ است که خیلی کم است. در جدول ۶ ضرایب همبستگی بین نرخ مشارکت در فعالیت‌های ورزشی و نگرش به درس تربیت‌بدنی آمده است.

در حالت کلی نتایج نشان می‌دهد که در نگرش به درس تربیت‌بدنی بین دانش‌آموزان دختر و پسر تفاوت معناداری وجود دارد ($F=6/22$ و $P<0/01$)، در دختران میانگین نگرش به درس تربیت‌بدنی ۱۱۷/۶۴ و در پسران ۱۱۷/۶۴ است، یعنی نگرش به درس

جدول ۶. ضرایب همبستگی بین نرخ مشارکت در فعالیت‌های ورزشی و نگرش به درس تربیت‌بدنی

شاخص	رضایت شخصی	نگرش به معلم	نگرش به برنامه درسی	تسهیلات و تجهیزات	نمره کل نگرش
ضریب همبستگی	۰/۰۶	۰/۰۰۹	۰/۰۱	۰/۰۴	۰/۰۳
سطح معناداری	۰/۰۶	۰/۸۰	۰/۷۴	۰/۲۵	۰/۴۳

بحث و نتیجه‌گیری

نتایج پژوهش نشان داد که در مؤلفه رضایت شخصی بین دانش‌آموزان دوره راهنمایی و دبیرستان تفاوت وجود دارد، یعنی رضایت شخصی از درس تربیت‌بدنی در دانش‌آموزان دوره راهنمایی بیشتر است. همچنین نتایج پژوهش نشان داد که در خرده مقیاس نگرش به معلم بین دانش‌آموزان دوره راهنمایی و دبیرستان تفاوت معناداری وجود دارد، یعنی دانش‌آموزان دوره راهنمایی نگرش بهتری به معلم درس تربیت‌بدنی دارند. همچنین در خرده مقیاس نگرش به برنامه درسی، بین دانش‌آموزان دوره راهنمایی و دبیرستان تفاوت معناداری وجود داشت، بدین شکل که دانش‌آموزان دوره راهنمایی نگرش بهتری به برنامه درسی تربیت‌بدنی داشتند. همچنین پژوهش نشان داد که در خرده مقیاس نگرش به تسهیلات و تجهیزات بین دانش‌آموزان دوره راهنمایی و دبیرستان تفاوت معناداری وجود دارد.

نتایج جدول ۶ نشان می‌دهد که بین نرخ مشارکت در فعالیت‌های ورزشی و نگرش به درس تربیت‌بدنی در دانش‌آموزان رابطه معناداری وجود ندارد. بررسی همبستگی‌ها نشان داد که بین میزان مهارت در فعالیت‌های ورزشی و نگرش به درس تربیت‌بدنی در دانش‌آموزان رابطه معناداری وجود نداشت. همچنین میزان علاقه به فعالیت‌های ورزشی نیز رابطه معنی‌داری با نگرش به درس تربیت‌بدنی نداشت. بررسی ضرایب همبستگی بین رویدادهای ورزشی و نگرش به درس تربیت‌بدنی نشان داد که بین مشارکت در رویدادهای فوتبالی و نگرش به درس تربیت‌بدنی ضریب همبستگی ۰/۰۹ وجود داشت که در سطح $P<0/01$ معنادار است. همچنین بین مشارکت در رویدادهای رشته هندبال (۰/۰۸)، ایروبیک (۰/۰۸)، شنا (۰/۱۱) و جودو (۰/۰۹) با نگرش به درس تربیت‌بدنی ارتباط معنی‌داری وجود داشت.

یعنی نگرش به تسهیلات و تجهیزات در درس تربیت‌بدنی در دانش-آموزان راهنمایی از دانش‌آموزان دوره دبیرستان بیشتر است. پس می‌توان گفت که دانش‌آموزان دوره راهنمایی نگرش بهتر و مثبت‌تری به درس تربیت‌بدنی دارند. تربیت‌بدنی نقش چشمگیری در رشد کودکان و نوجوانان دارد و می‌تواند در رشد و سلامت استخوان‌ها و عضلات و مفاصل و همچنین کنترل وزن بدن، بهبود عملکرد قلبی و تنفسی و کاهش میزان چربی مؤثر باشد. مدارس فرصت منحصربه‌فردی را فراهم می‌آورند تا همه کودکان بتوانند از طریق کلاس‌های اجباری تربیت‌بدنی به میزان توصیه شده فعالیت بدنی دست یابند (سازمان جهانی سلامت، ۲۰۰۳). ایلکر^۱ و همکاران در سال ۲۰۰۹ در تحقیق با عنوان بررسی نگرش دانش‌آموزان دبیرستانی ترکیه نسبت به درس تربیت‌بدنی با در نظر گرفتن جنسیت و مقطع تحصیلی گزارش کردند که نگرش آنها با توجه به عوامل فوق تفاوتی نکرده و مشارکت این دانش‌آموزان در کلاس‌های تربیت‌بدنی سبب دستیابی به نتایج شناختی مثبتی شده است. براساس مروری که توسط سالمون (۲۰۰۳) انجام گرفت نشان داده شد که نگرش کودکان تحت تأثیر ویژگی‌های شخصیتی و عوامل زمینه‌ای قرار می‌گیرد. ویژگی‌های شخصیتی مربوط به سن، جنس و نوع رشته ورزشی هستند و عوامل زمینه‌ای شامل کیفیت کلاس-های تربیت‌بدنی و دسترسی به فعالیت‌های خارج از مدرسه هستند. براین اساس، با توجه به ویژگی‌های شخصیتی کودکان، کودکان در مقطع ابتدایی نگرش مثبت‌تری نسبت به درس تربیت‌بدنی نسبت به راهنمایی دارند و هرچه زمان می‌گذرد، نگرش کودکان کمتر مثبت خواهد بود (بیدل و موتری^۲، ۲۰۰۸؛ ژیانگ^۳ و همکاران، ۲۰۰۴). همچنین گزارش شده که دانش‌آموزان ابتدایی نگرش مثبت‌تری نسبت به سلامت، آمادگی جسمانی، لذت بردن و تعامل اجتماعی ناشی از فعالیت بدنی دارند، ولی از فعالیت‌های بدنی سخت و پرفشار لذت نمی‌برند. لی^۴ (۲۰۰۴) دریافت که کودکان کم سن و سال نگرش‌های مثبت‌تری به فعالیت بدنی دارند و علاقه مثبت‌تری به آن دارند، هرچند پاسخگویی آنها به سوالات تحقیق می‌تواند تحت تأثیر توانایی تحصیلی پایین‌تر آنها قرار داشته باشد.

نتایج پژوهش نشان داد که فقط در مؤلفه نگرش به برنامه درسی بین دو گروه دانش‌آموزان دارای سالن ورزشی در مدرسه و عدم وجود

سالن تفاوت معناداری وجود دارد، یعنی دانش‌آموزانی که در مدرسه خود سالن ورزشی دارند نگرش بهتری به برنامه درسی تربیت‌بدنی دارند. در تحقیقی که در کشور ولز انجام گرفت نشان داده شد که کیفیت اماکن ورزشی می‌تواند دانش‌آموزان را از انجام فعالیت بدنی بازدارد و نیز، وجود رختکن عامل مؤثری در عدم پرداختن به فعالیت بدنی توسط دختران است.

نتایج پژوهش نشان داد که بین میزان مهارت در فعالیت‌های ورزشی و نگرش به درس تربیت‌بدنی در دانش‌آموزان رابطه معناداری وجود ندارد. نتایج پژوهش بین میزان تمرین تربیت‌بدنی و ورزش در خارج از مدرسه و مؤلفه رضایت شخصی ضریب همبستگی ۰/۱۲ وجود دارد، در گروهی که به شکل روزانه تمرین دارند، میانگین رضایت شخصی ۲۳/۹۹؛ در گروهی که به شکل هفتگی تمرین دارند، میانگین ۲۳/۸۳؛ در گروهی که به شکل ماهانه تمرین دارند، میانگین ۲۲/۸۱ و در گروهی که هرگز تمرین ندارند، میانگین رضایت شخصی ۲۲/۷۹ است، نتایج تحلیل واریانس نشان می‌دهد که بین گروه‌ها از لحاظ رضایت شخصی تفاوت معناداری وجود دارد. بر این اساس اندازه اثر ۰/۰۲ است که خیلی کم است. نتایج آزمون توکی نشان داد که بین دو گروه روزانه و هرگز تفاوت رضایت شخصی معنادار است و بین دو گروه هفتگی و هرگز نیز معنادار است. یعنی افرادی که به شکل هفتگی تمرین دارند نگرش بهتری دارند. اما نتایج نشان داد که در مؤلفه نگرش به معلم بین گروه‌ها تفاوت معناداری وجود ندارد. معلمان و مربیان نیز می‌توانند بر مشارکت نوجوانان و جوانان در ورزش و فعالیت جسمانی تأثیر بگذارند (گرین-دورفر و لیوکو، ۱۹۷۸). با این حال، شرکت‌کنندگان به ندرت از مربیان خود به عنوان نافذترین اشخاص در انتخاب فعالیت ورزشی خود نام می‌برند. شاید نقش معلمان و مربیان تقویت فرآیندی باشد که والدین یا همسالان آغاز کرده‌اند. در هر صورت، نباید نقش مربیان و معلمان در افزایش یا کاهش مشارکت دانش‌آموزان در فعالیت جسمانی و ورزش نادیده گرفته شود. آنان می‌توانند فعالیت‌های جدید و هیجان-انگیزی را به کودکان و نوجوانان معرفی کنند و آنها را به یادگیری مهارت‌های مربوط به آن ورزش تشویق کنند. برعکس این قضیه نیز صادق است، یعنی مربیان و معلمان ممکن است شاگردان خود را از ورزش و فعالیت بدنی دور کنند. تجارب ناپسند ممکن است

رابطه نگرش نسبت به درس تربیت‌بدنی با مشارکت در رویدادهای...

عواقب ناگواری در طول عمر و شیوه زندگی فرد داشته باشد (اشنایدر و اشپریتز، ۱۹۸۳).

از سوی دیگر نتایج پژوهش نشان داد که، بین میزان تمرین تربیت‌بدنی و ورزش در خارج از مدرسه و مؤلفه نگرش به برنامه درسی ضریب همبستگی ۰/۰۸ وجود دارد، در گروهی که به شکل روزانه تمرین دارند، میانگین نگرش به برنامه درسی ۳۹/۲۷؛ در گروهی که به شکل هفتگی تمرین دارند، میانگین ۳۷/۴۵؛ در گروهی که به شکل ماهانه تمرین دارند، میانگین نگرش به برنامه درسی ۳۸/۲۸ و در گروهی که هرگز تمرین ندارند، میانگین نگرش به برنامه درسی ۳۷/۱۹ است، نتایج تحلیل واریانس نشان می‌دهد که بین گروه‌ها از لحاظ نگرش به برنامه درسی تفاوت معناداری وجود دارد. بر این اساس اندازه اثر ۰/۰۱ است که خیلی ضعیف است. نتایج آزمون توکی بیانگر آن است که در نگرش به برنامه درسی فقط در دو گروه دانش‌آموزانی که به شکل روزانه تمرین دارند و دانش‌آموزانی که هرگز تمرین ندارند تفاوت معناداری وجود دارد، یعنی گروه دانش‌آموزانی که به شکل روزانه تمرین دارند نگرش بهتری دارند. همچنین نتایج تحلیل داده‌ها نشان داد که، بین میزان تمرین تربیت‌بدنی و ورزش در خارج از مدرسه و مؤلفه نگرش به تسهیلات و تجهیزات ضریب همبستگی ۰/۱۰ وجود دارد، در گروهی که به شکل روزانه تمرین دارند، میانگین نگرش به تسهیلات و تجهیزات ۱۳/۵۲؛ در گروهی که به شکل هفتگی تمرین دارند، میانگین ۱۲/۴۸؛ در گروهی که به شکل ماهانه تمرین دارند، میانگین نگرش به تسهیلات و تجهیزات ۱۲/۱۸ و در گروهی که هرگز تمرین ندارند، میانگین نگرش به تسهیلات و تجهیزات ۱۲/۳۰ است، نتایج تحلیل واریانس نشان می‌دهد که بین گروه‌ها از لحاظ نگرش به تسهیلات و تجهیزات تفاوت معناداری وجود دارد. بر این اساس اندازه اثر ۰/۰۱ است که خیلی ضعیف است. نتایج آزمون توکی نشان داد که در این مؤلفه بین دو گروه دانش‌آموزانی که به شکل روزانه تمرین دارند و دانش‌آموزانی که هرگز تمرین ندارند تفاوت معناداری وجود دارد. یعنی دانش‌آموزانی که به شکل روزانه تمرین دارند نگرش بهتری دارند. در حالت کلی نتایج تحلیل داده‌ها نشان داد که، بین میزان تمرین تربیت‌بدنی و ورزش در خارج از مدرسه و نگرش به درس تربیت‌بدنی ضریب همبستگی ۰/۰۹ وجود دارد، در گروهی که

به شکل روزانه تمرین دارند، میانگین نگرش به درس تربیت‌بدنی ۱۲۴/۲۳؛ در گروهی که به شکل هفتگی تمرین دارند، میانگین ۱۱۹/۳۸؛ در گروهی که به شکل ماهانه تمرین دارند، میانگین نگرش به درس تربیت‌بدنی ۱۱۹/۷۰ و در گروهی که هرگز تمرین ندارند، میانگین نگرش به درس تربیت‌بدنی ۱۱۷/۹۸ است، نتایج تحلیل واریانس نشان می‌دهد که بین گروه‌ها از لحاظ نگرش به درس تربیت‌بدنی تفاوت معناداری وجود دارد. بر این اساس اندازه اثر ۰/۰۱ است که یک اندازه اثر خیلی ضعیف است. نتایج آزمون توکی نشان می‌دهد که گروهی که به شکل روزانه تمرین ورزشی خارج از مدرسه دارند، نسبت به گروهی که هرگز تمرین ندارند، نگرش مناسب‌تری به درس تربیت‌بدنی دارند. کوئیک^۱ و همکاران (۲۰۱۰) گزارش کردند که مدارس در انگلستان به‌طور میانگین با ۹ باشگاه ورزشی ارتباطات یا تفاهم‌نامه‌هایی را برقرار می‌کنند و ۵ ورزشی که بیشترین تفاهمات با آنها برقرار شده شامل فوتبال (۷۹ درصد)، کریکت (۶۱ درصد)، حرکات موزون (۵۵ درصد)، شنا (۵۱ درصد) و راگبی (۵۰ درصد) هستند. به‌طور کلی تحقیقات درخصوص دانش-آموزانی که در کلاس‌های خارج از مدرسه شرکت می‌کنند، تأثیر مثبت (یا حداقل هیچ تأثیری) را نشان داده‌اند و هیچ‌گونه تأثیر منفی برای این کلاس‌ها گزارش نشده است. شواهد نشان می‌دهند که مشارکت در تیم‌های ورزشی مدارس برای دانش‌آموزان راهنمایی، تأثیر مثبتی بر موفقیت تحصیلی داشته است، ولی برخی تحقیقات هم هیچ‌گونه ارتباطی را گزارش نکرده‌اند (فاکس^۲ و همکاران، ۲۰۱۰؛ استفنز و شابن^۳، ۲۰۰۲).

نتایج پژوهش نشان داد که بین مشارکت در رویدادهای فوتبالی و نگرش به درس تربیت‌بدنی رابطه مثبت وجود دارد، یعنی هرچه که میزان مشارکت در رویدادهای فوتبالی بیشتر باشد، نگرش به درس تربیت‌بدنی بهتر است و برعکس هر چه که میزان مشارکت کمتر باشد نگرش بدتر است. همچنین بین مشارکت در رویدادهای رشته هندبال و نگرش به درس تربیت‌بدنی رابطه مثبت وجود دارد. بر این اساس بین مشارکت در رویدادهای رشته ایروبیک و نگرش به درس تربیت‌بدنی رابطه مثبت وجود دارد. همچنین نتایج نشان داد که بین مشارکت در رویدادهای رشته‌های شنا و جودو و نگرش به درس تربیت‌بدنی نیز رابطه مثبت وجود دارد. این بدان معنی است

که هرچه میزان مشارکت در این رویدادها بیشتر باشد نگرش به درس تربیت بدنی بهتر است و برعکس. اما بین مشارکت در سایر رویدادهای رشته‌های ورزشی و نگرش به درس تربیت بدنی رابطه وجود نداشت. تحقیق کوئیک^۱ و همکاران (۲۰۱۰) نشان داد که مدارس انگلستان به‌طور میانگین ۱۹ رشته ورزشی مختلف را برای دختران و پسران ارائه می‌کنند و رایج‌ترین ورزش‌های ارائه شده در مدارس شامل فوتبال، حرکات موزون، دوومیدانی، کریکت، چوگان و شنا هستند و ورزش‌هایی که احتمال کمتری برای ارائه آنها در مدارس وجود دارد شامل تنیس، بدنسازی، جهت‌یابی و دوچرخه-سواری هستند. گرین‌وود و استیلول^۲ (۲۰۰۱) گزارش کردند که پسران علاقه بیشتری به تیراندازی، بولینگ و کشتی دارند، درحالی‌که دختران ژیمناستیک، سافت‌بال و والیبال را ترجیح می‌دهند. افزون براین، نشان داده شده که پسران نگرش مثبت‌تری نسبت به دختران درخصوص فعالیت‌های بدنی با ریسک بالا دارند، ولی دختران علاقه بیشتری به فعالیت‌های بدنی زیبا و حرکات جذاب دارند (هیک^۳ و همکاران، ۲۰۰۱). اگرچه برخی تحقیقات مانند سوپارمانیان و سیلورمن (۲۰۰۲) تفاوت معناداری را بین نگرش دختران و پسران به تربیت بدنی گزارش نکردند. درخصوص فعالیت‌های محبوب کودکان، گرین‌وود و استیلول^۴ (۲۰۰۱) دریافتند که کودکان علاقه زیادی به بسکتبال، شنا، والیبال و فوتبال دارند و علاقه آنان به بدمیتون و هاکی کمتر است.

نتایج پژوهش حاکی از این است که بین میزان علاقه‌مندی در فعالیت‌های ورزشی و نگرش به درس تربیت بدنی در دانش‌آموزان رابطه معناداری وجود ندارد. حضور دانش‌آموزان در رویدادهای ورزشی مدارس منافی را در رابطه با سلامت آنها در پی خواهد داشت (آرون^۵ و همکاران، ۱۹۹۵). در سال تحصیلی ۲۰۰۳-۲۰۰۲، بیش از نیمی از دانش‌آموزان آمریکایی در ورزش‌های سازمان‌یافته شرکت کردند (فدراسیون ملی موسسات مدرسه‌ای^۶، ۲۰۰۳). پاته و همکاران (۲۰۰۰) در یک بررسی جامع نشان دادند دانش‌آموزانی که در یک یا چند ورزش تیمی شرکت می‌کنند بیش از دیگران رفتارهای مثبت مبتنی بر سلامت دارند. با این حال، اگرچه ورزش‌ها و مسابقات مدرسه‌ای بیش از نیمی از دانش‌آموزان را درگیر می‌کند، ولی نیم

دیگر غیرفعالند و به فعالیت بیشتری نیاز دارند. درواقع در مدارس پرجمعیت و بزرگ، پرداختن به این ورزش‌ها تنها برای درصد کمی از دانش‌آموزان امکان‌پذیر است. اگرچه اینگونه مدارس ورزش‌های بیشتری را ارائه می‌کنند، تعداد نهایی دانش‌آموزانی که قادر به پرداختن به آنها هستند ممکن است ناچیز باشد.

هدف پژوهش کاربردی این است که نشان دهد بین رابطه نگرش نسبت به درس تربیت بدنی با مشارکت در رویدادهای ورزشی در مدارس رابطه وجود دارد و همچنین برگزاری رویدادهای ورزشی در مدارس باعث میشود که دانش‌آموزان علاقه بیشتری به درس تربیت بدنی پیداکنند و انگیزه آنان برای داشتن زندگی فعال افزایش پیدا خواهد کرد. برای داشتن جامعه ای فعال ورزش تربیتی به صورت انگیزاننده میتواند بازخورد وسیعی در سطح جامعه امروزی داشته باشد.

منابع

1. Sallis, J. F., McKenzie, T. L., Alcaraz, J. E., Kolody, B., Faucette, N., & Hovell, M. F. (1997). The effects of a 2-year physical education program (SPARK) on physical activity and fitness in elementary school students. *Sports, Play and Active Recreation for Kids*. American journal of public health, 87(8), 1328-1334.
2. Eagly, A. H., Chen, S., Chaiken, S., & Shaw-Barnes, K. (1999). The impact of attitudes on memory: an affair to remember. *Psychological bulletin*, 125(1), 64.
3. Stephens, L.J. and Schaben, L.A. (2002). The effect of interscholastic sports participation on academic achievement of middle level school students. *NAASP Bulletin* 86(630): 34-41.
4. WHO – World Health Organization (2003) Health and Development Through Physical Activity and Sport. Geneva. Switzerland.
5. Portman, P. A. (2003). Are physical classes encouraging students to be physically active?: Experiences of ninth graders in their last semester of required physical education. *The Physical Educator*, 60, 150-161.
6. Langford, G. A., & Carter, L. (2003). Academic excellence must include physical education. *The Physical Educator*, 60, 28-34.
7. Duatepe, A. (2004). The Effects of Drama Based Instruction on Seventh Grade Students' Geometry

5. Aaron

6. National Federation of State High School Associations

1. Quick

2. Greenwood and Stillwell

3. Hick

4. Greenwood and Stillwell

- middle and high school, *Journal of School Health*, 80(1), 31-37.
15. Jiménez-Pavón, D., Kelly, J., & Reilly, J. J. (2010). Associations between objectively measured habitual physical activity and adiposity in children and adolescents: Systematic review. *International Journal of Pediatric Obesity*, 5(1), 3-18.
 16. Wolny, B. (2010) A Physical Education Teacher as a Part of School Health Education. *Human Movement*, 11(1), 81-88.
 17. Brockman, R., Jango, R., and Fox, K (2011). Children's activate play self-reported motivators, barriers and facilitators, *BMC Public Health*, 11:461.
 18. Sallis, J. F., Floyd, M. F., Rodríguez, D. A., & Saelens, B. E. (2012). Role of built environments in physical activity, obesity, and cardiovascular disease. *Circulation*, 125(5), 729-737.
 19. Mitchell, F. Gray, S. Inchley, J. (2015). This choice thing really works... changes in experiences and engagement of adolescent girls in physical education classes, during a school- based physical activity program. *Physical education and sport pedagogy*. 20(6).593-611.
 20. Morton, K, L. Atkin, A, J. Corder, K. Suhrcke, M . Van Sluijs, E, M, F. (2016). The school environment and adolescent physical activity and sedentary behavior: a mixed- studies systematic review. *Obesity reviews*. 17. 142-158.
 21. Yanik, M. Attitudes of university students towards sport. (2018). *Journal of education and training studies*. 6(5). 111-117.
 - Achievement, VAN HIELE Geometric Thinking Levels, Attitudes Toward Mathematics and Geometry. Middle East Technical University, Ankara, Turkey.
 8. Roberts, K., Andrew, S. and Ken, G. (2004). Sport Participation and the "Obesity/Health Crisis" Reflections on the Case of Young People in England. *International Review for the Sociology of Sport*, 39, 457-465.
 9. Smith, A., Green, K., & Roberts, K. (2004). Sports Participation and the 'Obesity/Health Crisis' Reflections on the Case of Young People in England. *International review for the sociology of sport*, 39(4), 457-464.
 10. Eves, F. F., Webb, O. J., & Mutrie, N. (2006). A workplace intervention to promote stair climbing: greater effects in the overweight. *Obesity*, 14(12), 2210-2216.
 11. Pfister, G., & Reeg, A. (2006). Fitness as 'social heritage': a study of elementary school pupils in Berlin. *European physical education review*, 12(1), 5-29.
 12. Storch, E. A., Milsom, V. A., DeBraganza, N., Lewin, A. B., Geffken, G. R., & Silverstein, J. H. (2007). Peer victimization, psychosocial adjustment, and physical activity in overweight and at-risk-for-overweight youth. *Journal of pediatric psychology*, 32(1), 80-89.
 13. Ericsson I. (2008). Motor skills, attention and academic achievements: an intervention study in school years 1-3. *British Educational Research Journal* 34(3):301-313.
 14. Fox, CK; Barr-Anderson, D; Neumark-Sztainer, D and Wall, M (2010). Physical activity and sport team participation: Associations with academic outcomes in